

ELHUNYT DR. SÁRDY ANDOR

Dr. Sárdy Andor

Szomorú szívvel kellett tudomásul vennünk, hogy kedves oktatótársunk, dr. Sárdy Andor véglegesen el-távozott körünkől. Nyugállományban töltött több

mint egy évtizede és – különösen az utóbbi években – romló egészségi állapota már lassan hozzászoktatott, hogy nélkülöznünk kell kellemes társaságát, jó humorát, de néhány hónapja még lakásán köszönteni tudtuk őt 80. születésnapja alkalmából. Egy vá-

ratlan műtét után fellépő tüdőgyulladás azonban 2003. december 8-án, életének 81. évében elragadta szerettei köréből.

Dr. Sárdy Andor 1923. április 4-én született Abaújszántón. Itt kezdte meg iskolai tanulmányait a helyi állami elemi népiskolában. Az akkor négyéves elemi iskola után, középiskolai tanulmányait az egri Szent Bernát Cisztercita Gimnáziumban bentlakó diákként végezte, és szerzett 1941-ben gimnáziumi érettségét. Némi bizonytalanság után, a körülmények alakulásának hatására, a mérnöki pálya mellett döntött. Egyetemi tanulmányait, honvédmérnöki ösztöndíjaként, a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen folytatta. 1944 nyarán, amikor a honvédmérnöki ösztöndíjakat bevonultatták katonai szolgálatra, őt a Honvéd Térképészeti Intézetbe vezényelték, majd decembertől, az átmenetileg Németországba telepített Műegyetemmel együtt, átélt a 2. világháború borzalmaival. Innen szerencsésen, épségben hazakerülve, 1946-ban szerzett mérnöki oklevelet.

Az egyetem befejezése után három éven át tanszékünk akkori jogelődjén, az Olty professzor által vezetett Geodézia Tanszéken, egyetemi tanársegédként oktatott. Közben, 1947 novemberében a Háromszög-
elő Hivatalhoz történt kinevezésével a Állami Föld-

mérésben és az földnyilvántartásban kellett gyakorlatot szereznie, majd 1949-ben, a szakvizsga letétele után, kezdte meg háromszög-
elő mérnöki tevékenységét. Először negyedrendű háromszög-
elő mérésben, majd szabatos városi háromszög-
elő mérésben, később a leendő dunaújvárosi beruházás tervezéséhez szükséges 1:5000-es topográfiai felmérés alapponthálózatának létesítésében vett részt.

Az 1950-es évek elején, az akkor új I. rendű háromszög-
elő keretláncolatban először gúlaépítési, majd észlelési – közelebbről földrajzi helymeghatározási –, utóbb a kitöltő hálózatban szögmérési munkát végzett.

1954-ben az akkori ÁFTH (Állami Földmérési és Térképészeti Hivatal) fejlesztési, majd későbbben felügyeleti osztályára helyezték át. Ezen munkakörében vett részt a Budapest–Potsdam szintfelületi földrajzi hosszúságkülönbség meghatározásában, majd Moszkvában, az akkori szocialista országok közös elsőrendű geodéziai alapponthálózatának kiegyenlítési munkáiban.

Ez időben tanított az ÁFTH technikus tanfolyamán, és külső gyakorlatvezetőként oktatott a BME Hadmérnöki Karán, a térképészeti szakon.

A földmérőmérnök-képzés Sopronból (ill. Miskolcra) Budapestre helyezése után, 1961-ben, visszakerült a felsőoktatásba, és előbb egyetemi adjunktusként, majd később, egészen nyugalomba vonulásáig, egyetemi docensként tanszékünk akkori jogelődjén, az 1. sz. (később Általános) Geodézia Tanszéken dolgozott. Homoródi, majd Rédey professzor után hosszú éveken át oktatta a földmérőmérnök-hallgatók számára a geodéziát, amihez háromkötetes, később két kötetben megjelent egyetemi jegyzetet is írt „Geodéziai alapismeretek” címmel. Ebben teljesen új volt az akkor nemrég megjelent elektronikus zsebszámoló- és számítógépek használatának bemutatása a geodéziai feladatok megoldására. E mellett vezette – ugyancsak a földmérő hallgatóknak – a „Földrajzi helymeghatározás” tantárgy gyakorlatait. Ehhez dr. Lukács Tiborral írt közös jegyzetet, amelynek a gyakorlati végrehajtás részleteit tartalmazó 3. és 4. fejezete teljesen az ő munkája. Írásait – a nagyfokú gyakorlati hozzáértés mellett – a legapróbb részletek szabatos kidolgozása jellemzi, olyan szintig, hogy a hallgatónak lehetőleg ne maradjon megválaszolatlan kérdése.

Egyetemi oktató munkáját a gyakorlati tapasztalataira épülő szaktudásával, nagy lelkesedéssel és odaadással végezte. Saját maga által megfogalmazott

alapelve volt, hogy „az oktató tudjon, és szeressen tanítani. Észre kell venni, hogy mikor fejeztük ki magunkat úgy, hogy nem értettek meg,... akkor ...valahogy másképp kell a dolgot elmondani. Olyan kapcsolatot kell teremteni, hogy a hallgató merjen kérdezni.” (Gregorich Zsuzsa – Ládai András Dénes: Beszélgetés Sárdy Andorral. Geod. és Kart., 2002/5, 30–34. old.) Munkáját ennek megfelelően igyekezett ellátni.

Egykori tanítványai és fiatalabb kollégái nagy megbecsüléssel emlegetik az általa tartott vizsgákat, ahol érdekes kérdéseivel a tananyag újabb és újabb összefüggéseire tudott rávilágítani.

A tanszéken végzett tudományos kutató munkájának eredményeként, 1967-ben megszerezte a „műszaki tudomány kandidátusa” akkori tudományos fokozatot és ennek alapján az „egyetemi doktori” címet.

Számos szakmai bizottságnak, közöttük a MTA Geodéziai Tudományos Bizottságának volt több éven át tagja.

Eredményes munkásságát több szakmai kitüntetés fémjelzi: „A térképészet kiváló dolgozója (1956), „A felsőoktatás kiváló dolgozója” (1974), „Fasching Antal-díj” (1995), „A földmérőmérnök-képzésért” emlékérem (1999).

55 év földmérőmérnöki és ebből 30 év tanszéki oktató munkája után 1991-ben vonult nyugalomba. Nyugdíjas éveit népes családjá szeretete tette derűssé, és a bélyegек iránti vonzalma teljesítette ki. Aki bélyeggyűjteményét lapozgatta, ritka élményben lehetett része: az egyes országok bélyegeit mindig az állam politikai-történeti változásait szemléltető, maga készítette térkép vezette be.

Oktatótársunktól 2004. január 14-én vettünk utolsó búcsút a Farkasréti temetőben. Nyugodjék békében! Emlékét megőrizzük.

BME Általános- és Felsőgeodézia Tanszék

A TAKARNET FELHASZNÁLÓI KONFERENCIÁRÓL

Az utóbbi 10–15 esztendőben sajátos (és egyre erősödő) változások indultak el/mentek végbe az egész országban és ezen belül a földügyi szakigazgatásban is (földmérés-térképészet, ingatlan-nyilvántartás, földvédelem, földértékelés).

A folyamat elindítója egyrészt a rendszerváltoztatás (és az így jelentősen módosuló társadalmi–gazdasági szerkezet), másrészt pedig a nemzetközi viszonylatban már korábban megkezdődött dinamikus technikai-tudományos fejlődés hazai fellendülése. Ebben fő „mozgatóként” az elektronikát, a számítástechnikát lehetne megnevezni. Ezek bázisán aztán gyors válto-

A konferencia elnöksége; balról jobbra: dr. Mihály Szabolcs levezető elnök, Apagyi Géza, az MFTTT elnöke, Benedek Fülöp, az FVM közigazgatási állami titkára és dr. Berczi Norbert, helyettes állami titkár (Fotók: Pálkás László)